

Arrest

nr. 71 143 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HATEGEKIMANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Liberiaanse nationaliteit en werd op 26 augustus 1964 geboren te Monrovia.

Toen u vijf à zes jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Ghana, het land waarvan uw vader afkomstig was. U bleef er wonen tot u in 1990 opnieuw naar Monrovia - Liberia verhuisde. U ging er bij uw neef (E.I.S.) en zijn vrouw wonen en u hielp hen in hun winkel van eind 1990 tot u het land verliet. Uw neef (E.I.S.) werkte van einde 1990 tot einde 2002 als bodyguard van Charles Taylor. Eind augustus 2003 vielen acht tot tien leden van de rebellengroep 'Liberians United for Reconciliation and Democracy' (hierna LURD) de winkel van uw neef (E.I.S.) binnen. U werd net als de vrouw van (E.I.S.) in het rond geduwd en bedreigd en men stal en vernielde zaken in de winkel. Eind december 2003 kende uw neef

(E.I.S.) nog problemen met diezelfde mensen van LURD en de aanvallers kwamen nadien nog enkele malen naar zijn winkel waarbij jullie bedreigd werden en zaken gestolen werden. Vanaf 2008 kwamen de aanvallers van LURD herhaaldelijk naar het huis van uw neef (E.I.S.), waar ook u woonde. De leden van LURD zegden dat jullie het land moesten verlaten, want dat jullie geen vrede zouden kennen. Op 18 januari 2010 kwamen de aanvallers opnieuw naar het huis van uw neef (E.I.S.). U neef werd opnieuw geslagen en u werd tegen de muur geduwd toen u hem wilde verdedigen. Hierop besloten u, uw neef en zijn vrouw dat jullie Liberia beter konden verlaten. Op 14 maart 2010 verlieten uw neef (E.I.S.) en zijn vrouw Liberia en reisden ze naar Amerika. Uw neef regelde een visum en vliegtuigticket voor u en op 26 maart 2010 verliet u Liberia met uw eigen paspoort en een visum van Nederland erin. Op 2 april 2010 kwam u in Nederland toe, waar u tot 24 juni 2010 verbleef. Dan reisde u door naar België, waar u op 17 december 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u vervolging vreest door leden van LURD, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u een aantal verklaringen aflegde die uw asielaanvraag ongeloofwaardig maken.

U verklaarde dat u op 26 augustus 1964 geboren bent te Monrovia, dat uw vader de Ghanese nationaliteit heeft en dat u – toen u vijf à zes jaar oud was – met uw familie naar Ghana verhuisde en dat u er tot 1990 bleef wonen en dat u dan naar Liberia verhuisde (gehoor CGVS, p.2-3). Tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 7 maart 2011) gaf u echter aan dat u sinds 1995 weer in Liberia woonde (vraag 9). Toen u met bovenstaande inconsistentie geconfronteerd werd, gaf u eerst aan dat u het niet meer wist en gaf u later aan dat u toch sinds 1990 weer in Monrovia woonde (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd waarom u in 1990 naar Liberia verhuisde, gaf u aan dat u in Ghana geen werk kon vinden, dat u problemen had met u zus bij wie u inwoonde en dat uw neef (E.I.S.) u werk aanbood (gehoor CGVS, p.3). Het is **weinig geloofwaardig** dat iemand omwille van bovenstaande redenen (materiële en familiale problemen) in 1990 naar Liberia zou verhuizen, een land dat toen volop in burgeroorlog zat en waar u meer dan vijftig jaar niet meer had gewoond (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd waarom u naar een land in burgeroorlog verhuisde, gaf u aan dat u er heen ging vóór de dood van president Doe (gehoor CGVS, p.4). U stelde echter onterecht dat de burgeroorlog te Liberia pas in 1991 begon na de dood van president Doe, daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Liberiaanse burgeroorlog op 24 december 1989 begon en dat president Doe in september 1990 werd omgebracht. Verder gaf u aan dat u van eind 1990 tot 2010 in Monrovia in de winkel van uw neef (E.I.S.) werkte die in Benson Street gelegen was (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd om straten in de buurt van Benson Street te noemen, kon u na aarzelen slechts één naam geven (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd in welke buurt Benson Street gelegen was, gaf u aan dat het 'downtown area' is, dat u geen specifieke naam kent. Toen u gevraagd werd om aan te geven waarvoor de afkorting ATU staat, ontweek u de vraag en gaf u aan dat u dacht dat het een groep was die voor vrede in Liberia vocht, hetgeen echter niet strookt met de werkelijkheid, omdat het in werkelijkheid gaat om een paramilitaire organisatie die door de toenmalig president, Charles Taylor, in het leven werd geroepen en erom bekend staat zich schuldig te hebben gemaakt aan foltering en marteling (zie administratief dossier). Verder kende u de naam van het centrale kerkhof van Monrovia niet, terwijl dit nota bene in Center Street, een zijstraat van Benson Street, – de straat waar u volgens uw verklaringen twintig jaar lang werkte – ligt (zie administratief dossier en gehoor CGVS, p.5). Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden roepen vragen op bij de geloofwaardigheid van uw recente verblijf in Monrovia én bijgevolg bij de problemen die u beweerde daar te hebben ondergaan.

Verder dient te worden vastgesteld dat vaag bent betreffende de personen die u aanvielen. U gaf aan dat u verschillende malen aangevallen en bedreigd werd door mensen waarvan u denkt dat het leden van de rebelligroep 'Liberians United for Reconciliation and Democracy' waren (gehoor CGVS, p. 8-13). Toen u gevraagd werd wie de mensen waren die u verschillende malen aanvielen, gaf u aan dat u de gezichten en de namen niet kende (gehoor CGVS, p.9). Uit bovenstaande blijkt dat u totaal onwetend over de identiteit van de aanvallers. Toen u gevraagd werd waarom u aangevallen werd, gaf u aan dat u dacht dat dit was omdat uw neef voor Charles Taylor werkte (gehoor CGVS, p.10). Daar uw

verklaringen betreffende de identiteit van de aanvallers en het motief voor hun aanval dermate vaag zijn, ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Toen u verder gevraagd werd of u er na de verschillende aanvallen en bedreigingen aan dacht om het huis van uw neef (E.I.S.) te verlaten, gaf u aan van wel, maar dat uw zus en uw vriendin in Ghana geen plaats hadden om u op te vangen (gehoor CGVS, p.10). Toen de vraag herhaald werd en gevraagd werd of u er niet aan dacht om u elders in Monrovia te vestigen, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u erop gewezen werd dat de aanvallers u dan misschien met rust zouden laten – aangezien u aangaf dat u dacht men u aanviel omdat uw neef voor Charles Taylor werkte (gehoor CGVS, p.10) – gaf u aan dat u niet wist waarheen te gaan (gehoor CGVS, p.11). Ondanks het feit dat u aangaf dat u enkele malen aangevallen werd in de winkel van uw neef (E.I.S.) waar u werkte, gaf u aan dat u er nooit aan dacht om de job op te geven en dat u ook nooit naar ander werk zocht, omdat u hinderlijke astma had (gehoor CGVS, p.11). Van iemand die daadwerkelijk verschillende keren aangevallen en bedreigd werd en dit toeschrijft aan de activiteiten van haar neef, kan men verwachten dat ze tracht om deze situatie te vermijden, door niet langer bij haar neef te wonen en te werken. Dat u dit niet deed, ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

Toen u gevraagd werd of u bij de politie aangifte deed van de door u aangehaalde aanvallen, gaf u aan dat u dit nooit deed, maar dat uw neef (E.I.S.) het deed (gehoor CGVS, p.10 en p.12). U wist echter niet of de politie de klacht registreerde (gehoor CGVS, p.10). Van iemand die daadwerkelijk verschillende keren aangevallen en bedreigd werd, kan men verwachten dat ze wél naar de politie stapt om dit aan te geven of om bescherming te vragen óf minstens geïnteresseerd is om de klacht die haar neef neerlegde, op te volgen. Het feit dat u naliet dit te doen, roept ernstige vragen op bij de waarachtigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Verder gaf u aan dat u Liberia op 26 maart 2010 verliet en dat u op 2 april 2010 in Nederland toekwam (gehoor CGVS, p.7-8). U diende echter geen asielaanvraag in te Nederland en gaf als reden op dat een pastoor u vertelde dat hij u zou helpen een asielaanvraag in te dienen maar dat hij dit niet deed (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat u op 24 juni 2010 doorreisde naar België. Toen u gevraagd werd waarom u tot 17 december 2010 wachtte om een asielaanvraag in te dienen, gaf u aan dat u bij een Ghanese familie verbleef en dat die beloofde u te helpen, wat ze niet deden (gehoor CGVS, p.8). Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat zij ook onmiddellijk na haar binnenkomst in Europa asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en dit zelfs pas deed nadat u ruim acht maanden in Europa verbleef, roept bijkomende vragen op bij de ernst van uw asielaanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 1 A van het Verdrag van Genève, de schending van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de redenen waarom zij haar land heeft moeten verlaten duidelijk binnen het toepassingsveld van het Verdrag van Genève liggen, meer bepaald politieke redenen. Verzoekster benadrukt dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit dat haar neef als bodyguard van Charles Taylor heeft gewerkt. Het feit dat zij vaag is inzake de identiteit van de aanvallers en het motief voor hun aanval is volgens verzoekster geheel normaal. De aanvallers wilden zich uiteraard niet bekend maken en hebben evenmin uitleg gegeven. Waar de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het niet geloofwaardig is dat iemand omwille van materiële en familiale problemen in Liberia is gaan werken omdat dit land in burgeroorlog was, merkt verzoekster op dat dit voor haar nochtans wel zo was omdat het voor haar onmogelijk was om werk te vinden in Ghana. Zij benadrukt dat haar neef wel klacht heeft ingediend bij de politie.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt dat het in geval van twijfel noodzakelijk is om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid.

Verzoekster voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering waaruit blijkt dat zij omwille van haar verregaande onwetendheid omtrent elementen uit haar directe leefomgeving (begin burgeroorlog in Liberia, de omgeving van Benson Street in Monrovia, de betekenis van de afkorting ATU, het kerkhof van Monrovia) niet aantoonbaar in Monrovia te hebben verbleven tijdens de door haar aangevoerde problemen. De motivering dienaangaande blijft derhalve onverminderd overeind en ondermijnt op fundamentele wijze verzoeksters geloofwaardigheid.

In de mate dat verzoekster stelt dat het normaal is dat zij vaag is omtrent de identiteit van de aanvallers en hun motieven omdat deze zich niet bekend maakten en geen uitleg gaven, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze aanval, indien al geloofwaardig dat verzoekster in Monrovia verbleef, *quod non*, een vluchtelingenrechtelijke grondslag heeft gelet op de onwetendheid in haren hoofde van de identiteit en motieven van de aanvallers.

Verweerder motiveerde ook terecht dat het feit dat verzoekster haar asielaanvraag slechts indienende acht maanden na haar aankomst in Europa een aanduiding is dat de motieven voor de thans behandelde asielaanvraag weinig ernstig zijn.

Het verweer van verzoekster bestaat uit het louter bevestigen van haar verklaringen maar is niet dienstig om de terechte en pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De bestreden motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2. Gelet op de hoger vastgestelde inzake verzoeksters relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS